

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 637

KHÔNG THỂ MỞ RỘNG TÂM LƯỢNG THÌ HỌC PHẬT VẪN LÀ UÔNG CÔNG

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h55' sáng thứ Năm ngày 09/09/2021.

Hòa Thượng nói rất nhiều về đề tài này. Chúng ta cũng đã nghe qua nhiều nhưng tâm lượng của chúng ta vẫn không thể khai mở. Hàng ngày trong khởi tâm động niệm của chúng ta đều là phạm trù của sự mở tâm. Tất cả những việc làm của chúng ta đều vì chúng sanh mà lo nghĩ. Ta học tập, làm việc, nghỉ ngơi đúng giờ, ăn uống điều độ cũng đều phải vì chúng sanh mà lo nghĩ.

Hôm qua có một người gửi thư cho Thầy viết rằng: “Con đã ăn chay 10 năm nhưng bây giờ con ốm bệnh đến mức không thể đi được. Gia đình phiền não vì con. Cha Mẹ muốn con ăn mặn để bảo vệ sức khỏe. Con có thể ăn thịt để làm vui lòng Cha Mẹ được không?”. Thầy trả lời: “Ăn chay 10 năm mà không chuyển được thân nghiệp của mình, không biết chế biến sao cho các món ăn vừa ngon miệng, vừa dinh dưỡng thì quá tệ!”.

Trong “*Kinh Kim Cang*”, Phật nói: “**Phật hàng ngày ăn uống ngủ nghỉ là diễn ra Đại Định**”.

Hòa Thượng nói: “**Hoàn thiện chính mình để ảnh hưởng chúng sanh**”. Chúng ta không hoàn thiện chính mình thì không thể ảnh hưởng chúng sanh.

Trong cuộc sống thường ngày, trong đời nhân xử thế tiếp vật, ăn uống ngủ nghỉ, chúng ta đều phải dùng trí tuệ. Ngoài 3 bữa cơm mỗi ngày, Thầy uống thêm 1 ly sữa bột ngũ cốc vào buổi sáng và buổi tối. Đây là phát tâm ăn uống để giữ gìn sức khỏe vì chúng sanh. Bữa ăn hàng ngày của Thầy đều được chế biến từ các loại rau củ quả trong vườn Thầy tự trồng, trong một bữa đều có mấy món. Thầy biết cách chế biến để các món ăn cho phong phú, đa dạng, ngon miệng và đẹp mắt với đủ màu sắc.

Chúng ta phải dụng tâm trong mọi công việc. Tuy chỉ có gần 50m2 đất ở khu vực trước và sau nhà, nhưng ngày nào Thầy cũng gieo hạt trồng cây, ngày nào cũng mang rau xanh tươi đi tặng mọi người xung quanh. Một ngày Thầy đi tới đi lui khoảng 8 lần để thăm nom, chăm sóc từng cây rau trong vườn.

Hòa Thượng nói: ***“Bạn nói bạn độ chúng sanh nhưng bạn không biết nấu cơm thì bạn độ ai?”***. **Đồ ăn phải có sắc, hương, mỹ, vị. Chúng ta nấu nướng cũng phải dụng tâm.** Thầy tuy chưa đi học một ngày nào về nấu ăn nhưng nhiều người đã ăn những món Thầy chế biến và cảm thấy rất ngon. Đó là mở rộng tâm lượng. **Điều quan trọng là chúng ta phải mở tâm trước, sau đó mới mở hầu bao thì mới không phiền não. Nếu bỏ tiền ra nhưng tâm không mở thì chúng ta làm việc mà tâm đầy phiền não.**

Mở rộng tâm lượng là ngay trong cuộc sống thường ngày, chúng ta đừng làm phiền lòng người khác, luôn biết nghĩ cho mọi người, từ đó tâm sẽ ngày càng mở rộng. Thầy trồng rất nhiều những chậu hoa nhỏ trong vườn. Mỗi một ngày, Thầy đặt trên mặt bàn làm việc một chậu hoa. Mọi người khi tham gia học tập luôn được ngắm những chậu hoa xinh đẹp. Ngay trong cuộc sống thường ngày, chúng ta cũng có thể làm ra biểu pháp, khiến người khác cảm phục. Xung quanh hàng xóm nhà Thầy đều là nông dân kỳ cựu. Khi họ thường xuyên được Thầy tặng rau tươi ngon, họ rất vui và cảm thấy ấm áp. Một ông cụ nhà hàng xóm rất thành kiến với Phật vì trước đây gia đình ông tranh chấp kiện tụng với một người học Phật. Một hôm, ông cụ chống gậy đến cảm ơn Thầy. Ông nói: *“Nhờ Thầy thường xuyên phóng sanh mà rất nhiều chim se sẽ bay về đây rất vui! Tôi ăn rau của Thầy cho thì không bị đau bụng”*. Thầy cũng rất hoan hỉ khi họ tiếp nhận những món quà từ tấm lòng của Thầy.

Hòa Thượng nói: ***“Người học Phật mà không mở rộng tâm lượng thì cho dù học như thế nào cũng bị rơi vào ba đường, trong đó nghiệp súc sanh rất phức tạp. Súc sanh mê mờ, ngu si, tạo ra nghiệp luân hồi mà không biết là ngu si”***. Mơ hồ không phân biệt đúng sai là người không có trí tuệ. Khi chính mình làm sai, người khác nhắc mà vẫn không nhận ra, như vậy là ngu si.

Hòa Thượng nói: ***“Không có năng lực phân biệt thật giả, không có năng lực phân biệt thiện ác, tốt xấu, lợi hại, dễ dàng tin lời người khác, trong tâm do dự không có quyết đoán. Đây là ngu si, đây là nghiệp nhân đi đến đường súc sanh”***. Chúng ta đều vướng phải những điều này.

Hòa Thượng nói: ***“Mấy năm gần đây, tôi ngày càng sâu sắc cảm nhận, thế giới hiện tại ngày càng nghiêm trọng, tai nạn triền miên, xã hội hiện tại nhân tình lạnh nhạt, không biết ân nghĩa, không biết tri ân báo ân, ngay trong bất tri bất giác làm ra những việc hủy hoại chính mình, hủy hoại Phật pháp, hủy hoại thế gian”***.

Đây là những lời Hòa Thượng đã nói ra cách đây 30 năm. Chúng ta thân là người học Phật, làm ra hình tượng xấu, khiến người khác nghi ngờ Phật pháp. Vậy thì chúng ta đã hủy hoại Phật pháp. Chính sự lơ là chểnh mảng của chúng ta cũng góp phần hủy hoại Phật pháp.

Chúng ta cứ nhìn vào những chuyện lớn lao mà không nhìn vào cuộc sống hàng ngày của mình. Ngày nào Thầy cũng phải điều thân, điều tâm. Buổi sáng sớm thức dậy, Thầy tập thể dục, lắc chân lắc tay, xoa mặt, mỗi nơi xoa đủ 30 cái xong Thầy mới xuống giường. Thầy làm nóng & xoa các huyết đạo trên cơ thể. Thầy lạy Phật, hít thở, lạy sâu như luyện công. Thầy đi bộ mỗi ngày khoảng hơn 6000 bước, vừa đi vừa niệm Phật. Thầy không quá chú trọng ăn uống nhưng phải đảm bảo chế độ dinh dưỡng để có đủ sức khỏe. Sau khi giảng xong, thầy uống một ly

sữa bột ngũ cốc (*bột làm từ các loại hạt dinh dưỡng*). Thầy đi tưới cây, rồi sau đó mới ăn sáng. Mỗi ngày Thầy đều làm việc, lao động rất tích cực. Thầy nghĩ sức khỏe của Thầy không phải là sức khỏe của bản thân mà là sức khỏe của Phật pháp. Mặc dù trong người Thầy có rất nhiều bệnh nhưng biểu hiện bên ngoài không khiến cho mọi người phiền não. Chúng ta ăn chay mà người gầy khô, không có đủ sức khỏe để làm việc thì mọi người nhìn vào sẽ cảm thấy không tin tưởng và không dám ăn chay. Thầy ăn sáng đúng giờ, ăn trưa đúng giờ, ăn tối đúng giờ, thỉnh thoảng uống thêm một ly sữa bột ngũ cốc vào buổi tối. Mẹ của Thầy nhìn thấy Thầy người tròn lên thì yên tâm. Như vậy Mẹ mới yên tâm ăn chay.

Hòa Thượng nói: ***“Ngay trong vô hình trung, chúng ta làm hủy hoại Phật pháp. Chúng ta mở rộng tâm lượng, làm tốt, làm tích cực những công việc thường ngày thì cũng đã có thể ảnh hưởng tích cực đến nhiều người rồi. Con người mà sống vong ơn bội nghĩa, không biết gánh vác thì chúng ta xem coi mình đồng hàng với loài nào trong sáu cõi?”***.

Sáu cõi là Trời, Người, A Tu La, Ngạ Quỷ, Địa Ngục, Súc Sanh. Chúng ta đang sống trong một thế giới tràn đầy ân nghĩa: Ân Tổ quốc, ân Cha Mẹ, ân Thầy Cô, ân những người thành toàn cho chúng ta. Chỉ cần chúng ta chệnh mảng thì chúng ta đã trở thành người vong ơn bội nghĩa. Người vong ân phụ nghĩa thì khác nào với loài súc sanh!

Hòa Thượng nói: ***“Phật Bồ Tát không ngừng tinh tấn”***. Thầy phản tỉnh câu này rất sâu sắc. Thầy hết sức chấn động khi nghe câu nói này của Ngài. Phật Bồ Tát thì không ngừng tinh tấn, phàm phu chúng ta thì không ngừng tinh tướng. Ngày ngày chúng ta phạm trọng tội, nguyên nhân vì ngu si, tạo nghiệp đa đoan, tạo nghiệp hủy hoại Phật pháp, tạo nghiệp hủy hoại thế giới mà chúng ta không biết.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta không bàn luận đến những người khác, chỉ nói đến những đồng tu học Phật, có người nào không tạo ra nghiệp hủy hoại Phật pháp không?”***. Câu nói này vô cùng chấn động! Chúng ta phải sâu sắc suy nghĩ! Chúng ta không cố ý phạm tội nhưng chúng ta lơ là qua loa.

Trong nhà Phật, điều sợ nhất là chướng ngại người khác học Phật. Chỉ cần chúng ta làm ra biểu pháp không tốt thì đã chướng ngại người khác học Phật rồi. Hòa Thượng nói: ***“Quả báo ngăn người khác không tiếp nhận trí tuệ của Phật là ở trong đường Súc Sanh. Chúng ta chính mình có năng lực, có trí tuệ mà không bằng lòng đi dạy người thì đây là bòn pháp. Người bòn pháp quả báo ngu si. Người tích cực đem năng lực của mình để bố thí pháp thì quả báo là có trí tuệ”***.

Mỗi chúng ta đều có năng lực. Sức khỏe tạo ra năng lực. Lao động sinh trí tuệ. Nếu không lao động thì không sinh trí tuệ, sức khỏe yếu đi. **Chúng ta nhìn thấy người khác có tài năng, có trí tuệ mà chúng ta chướng ngại họ, để họ không có cách nào phát huy hết năng lực của họ thì việc làm này còn nặng hơn, nghiêm trọng hơn tội bòn pháp**. Dù ở trong tâm niệm, chúng ta cũng phải giữ cho tâm niệm không chướng ngại người khác. Trong Phật pháp gọi là ***“chướng thâm nghiệp trọng”***, nghiệp chướng sâu nặng.

Hòa Thượng nói: *“Người hiện tại tâm lượng quá nhỏ hẹp, không thể dung chứa được việc làm tốt của người khác, cho nên mới tạo tác tội nghiệp. Đồng tu học Phật chúng ta nếu không mở rộng tâm lượng, tâm không Thanh Tịnh, tâm không chân thành, không tiếp nhận giáo huấn của Phật thì không thể thoát khỏi ba đường”*.

Hòa Thượng phân tích cặn kẽ, tỉ mỉ, không chỉ điểm riêng ai, không làm cho ai mất lòng. Trong bài này, Hòa Thượng dùng từ *“ngu si”* 3 đến 4 lần: *“Nghe lời xảo ngôn, tâm ý do dự. Đây chính là ngu si”*. Hòa Thượng không nói để làm vừa lòng người mà nói thật, nói rõ chân tướng sự thật để chúng ta biết mà sửa. Hòa Thượng nói: *“Người làm giáo dục tôn giáo phải tận tâm tận lực, làm tròn hết vai trò của mình”*. Thầy học tập theo Hòa Thượng. Khi Thầy nói thẳng, nhiều người không hài lòng, không hỗ trợ Thầy. Không sao cả! Họ không hỗ trợ mình nhưng mình vẫn làm được. Hòa Thượng nói: *“Chúng sanh thời nay thích nghe gạt, không thích nghe khuyên”*. Nếu nghe gạt thì chúng ta đi về đâu? Nếu nghe khuyên thì chúng ta đi về đâu? Điều này chúng ta đều biết rất rõ ràng.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!